

познаніе самы-ты тыя бѣлѣжки, а не на сходство-то на другы-ты бѣлѣжки, както трѣбува да бѣде това въ аналогіѣ-тѣ. Отъ казано-то ся види, че както въ наведеніе-то, така и въ аналогіѣ-тѣ, всякога има нѣчто неизвѣстно, кое-то прави възможно това, что-то е противно на извода, кой-то сме направили. Оттова и самый тоя изводъ, като положеніе, кое-то възбужда у насъ вѣрж и съгласіе, нѣ оставя при това нѣкаквж сѣнкж за сѣмнѣніе, нарича ся *вѣроятенъ*.

§. 90.

Изводи-ти добывать, колко-то трѣбува стѣпнь за вѣроятность; въ наведеніе-то кога ся извожда отъ *дѣйствительность-шж* на общаемж-тѣ бѣлѣжкѣ, отъ многократно-то ѣ повтореніе и отъ противорѣчіе-то, кое-то тя *нигдѣ непосредъ*; а въ аналогіѣ-тѣ кога ся извожда отъ *голъмо-шо сходство* на прѣдмѣты-ты, и при това *въ существенны* а не въ случайны свойства.

Изясненіе: Бѣлѣжка-та *общаема* намъ чрѣзъ наведеніе, *прво* трѣбува да съставлява *дѣйствительно* истинско свойство на прѣдмѣта; зачто-то ако земемъ бѣлѣжкж, основанж на едны прѣдположенія, то въ общый изводъ такожде, щемъ добьемъ едно нѣчто измыслено; *второ*, трѣбува да бѣде позната отъ насъ у колко-то е *възможно много* недѣлимы; въ противенъ случай ще излѣзе изводъ *неосновашеленъ*, кой-то ще съдрѣжыва заключеніе камъ всичко-то не отъ много прѣдмѣты, а отъ три или два, и *шреше*, трѣбува еднакво да изряжыва себе въ всякой отдѣленъ прѣдмѣтъ, какво-то да не обрѣне въ родовы или видовы бѣлѣжки бѣлѣжки-ты на единъ родъ, кон-то сж собственны на другъ родъ, толкова повече, зачто-то между всичкы рядове сщщества има нѣкое сродство. При все това ако бѣлѣжка-та, что наблюдава-